

စိုးနင်း မယ်ယကွ

ဒုတိယအကြိမ်
ထုတ်ဝေသူ၏ မှတ်ချက်

ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းသည် ဤ “မယ်ယက္ခ” ဝတ္ထုကြီးကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ် စာဖတ်ပရိသတ်များဆိုလျှင် “မယ်ယက္ခ” ဝတ္ထုကို ကြားရုံသာ ကြားဖူးကြ၍ ဖတ်ရှုတွေ့မြင်ဖူးသူကား မရှိသလောက် ဖြစ်၍ နေကြပေပြီ။

ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏ ဤကဲ့သို့ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသော ယတ္ထုကောင်းများ မြောက် မြားစွာ ရှိနေပေသေးသည်။

“မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်” သည်တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လု မတတ်ဖြစ်နေသော စာကောင်း ပေမွန်များကို ပြန်လည်ထုတ်ဝေနေသဖြင့် မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်အ တိုင်း မယ်ယက္ခ ဝတ္ထုကြီးကိုလည်း ပြန်လည်ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်လုနီး ဖြစ်နေသော အခြားဝတ္ထုကောင်းများကို လည်း ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထုတ်ဝေသူ

မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၇.၃.၆၂

တတိယအကြိမ်
ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာစာ

ဆရာကြီးဝိမိုးနင်းသည် လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီးတို့နှင့် တစ်ခေတ်တည်း ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာပေခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သလို စစ်ကြိုခေတ်ကာလ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော မြန်မာစာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ဝိမိုးနင်းသည် ကာလ ပေါ် ဝတ္ထုခေတ်ကို ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်သာမက မြန်မာစာပေတွင် လင်္ကာ စပ်မနောသော စကားပြေအရေးအသားမျိုး ခေတ်စားတွင်ကျယ်လာအောင် လမ်းသစ်ထွင် မျိုးစေ့ ချပေးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် ခေတ်မီသော အတွေးအခေါ်သစ် များကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အား ဦးစွာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသည် အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး ကျန်းမာရေး စီးပွားရေး လူမှုရေး တိုးတက်ကြီး ပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ရောင်းရေးဝယ်တာမှအစ စာအုပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရေးသားခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများ၊ ဆောင်းပါးများ၊ သတင်းစာခေါင်းကြီးများနှင့် ဘာသာပြန် စာအုပ်များမှာ များပြားလှပေသည်။ ဆရာကြီးသည် စာပေများကို ရေးသားရာ၌ အလွယ်ဆုံး အရှင်းဆုံး စကားပြေဖြင့်သာ ရေးသားခဲ့သည်။ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများတွင် ပွဲစားကြီးသားအဖနှင့် မြမြ နေရီရီ နေညိုညို ဟေမဝန်တွေ့ ချစ်ပန်းနွယ် တစ်ကိုက်တော်နှင့် မယ်ယက္ခယတ္ထုများသည် လုံးချင်းဝတ္ထုများအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ဟာသစာပေကလေးများ ရေး သားထည့်သွင်းခဲ့ရ၏ ။

ဆရာဝိမိုးနင်းအစွဲ အဘယ်မျှ ကြီးသနည်းဟုမူ ၁၆ နှစ်သားအရွယ်က ဖတ်ခဲ့ရသည့် နေရီရီ ဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းထဲမှ မထွက်ပဲ စွဲနေသဖြင့် ကျွန်တော် ၃၄ နှစ်ရွယ်၊ ၁၉၃၈ ခုနှစ်က တိုး တက်ရေးသတင်းစာတွင် ရေးသားထည့်သွင်းခဲ့သည့် အညာသားကလေးဝတ္ထုမှာ ဆရာနေရီရီဝတ္ထု ၏

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အညာသားကလေးကို တင်ညွှန်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ရုပ်ရှင်ရိုက်သဖြင့်
ငွေလေးထောင်ကျပ်ရ ရာ ထိုငွေမှာ ဆရာပီမိုးနင်း၏ ကျေးဇူးကြောင့် ရသည့်ငွေဟု
ဆိုနိုင်ပါသတည်း။

ယခု ဆရာကြီးဦးရန်အောင်၏ မျိုးဆက် ကျွန်တော်များ
ရန်အောင်စာပေကလည်း ဆရာကြီး ရန်အောင်ကိုယ်စား ဆရာပီမိုးနင်း၏
ကျေးဇူးကိုဆပ်သောအားဖြင့် ရှားပါးပျောက်ကွယ်လုနီးပြီဖြစ် သော
ဆရာပီမိုးနင်း၏ မယ်ယက္ခ ဝတ္ထုကြီးကို ဆရာပီမိုးနင်း၏ မျိုးဆက်ထံမှရရှိ၍
ယခုတတိယ အကြိမ်မြောက် ထုတ်ဝေတင်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

ရန်အောင်စာပေ

၉.၇.၂၀၀၆

မယ်ယက္ခ

ကုန်းဘောင်မင်းသည် မိမိ၏ ရှေ့၌ ခလုတ်ကန်သင်းပမာ မိမိ၏ လမ်းကို မရှင်းအောင် ပြုရှာ သော စကြာမင်းကလေးကို ပယ်ရှားသုတ်သင် ရေသို့နှင်လေရာ ဂယက်ဒီလှိုင်းတို့သည် ဧရာဝတီ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်၌ အထက်လှုပ်ရှား တီးတိုးစကားဖြင့် များစွာပြောဆိုကာ မငြိမ်မသက်သော အခါ သမယကြီး ဖြစ်လေ၏

“ဆင်ဖြူမသား ရေသို့လား၊ နဂါးဆောင် ယူသွားလတ္တံ့” ဟူသောကိန်း၊ သိုက်၊ တဘောင် သည် တဘောင်တို့၏ ထုံးစံအစဉ်အလားအတိုင်းဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာ၏ မည်သူကစ၍ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။ ထိုစကားကို အတင်းဆွယ်လျက် အောက်ရာမည တိုင်း တစ်လျှောက်တွင် စကြာယောင်၊ စကြာတုများသည် ပေါ်ပေါက်၍ လာကြကုန်သဖြင့် စိတ်မ ကျေနပ်ခြင်း အမျိုးမျိုးဖြစ်နေကြသော သူတို့သည် အသစ်ဖြစ်သော အရှင်သခင် စကြာမင်းပေး လားဟု ထင်ကာတစ်အားတက်ကာ တိုး၍ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာကြပြန်ရာ အစိုးရမင်းတို့သည် ခိုင် မာသောလက်ရုံးဖြင့် ဖိစီးနှိပ်ကွပ်ရသောကြောင့် အတန်ကလေးအေး၍ သွားလေ၏ ။

ထိုကဲ့သို့သော အခါသမယ၌ အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သောအတ္ထုပ္ပတ္တိမျိုးသည် ထူးခြား သော အတ္ထုပ္ပတ္တိမဟုတ်၊ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ညဉ့်အခါ ၁၂ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိသော သူငယ်မကလေး ကို လက်ဆွဲကာ ရန်ကုန်မြို့ မြစ်ကမ်းနှင့် မနီးမဝေး တကုပ် အိမ်ငယ်တစ်ခုသို့ အသက်သုံးဆယ် ကျော်ခန့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်လာခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားအံ့ဖွယ်သော အရာမဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တိတ်တဆိတ် ပြေးလွှားတိမ်းရှောင်ရခြင်းသည် ထိုကဲ့သို့သော အခါသမယမျိုး၌ တွေ့လွယ်၊ ကြုံလွယ်သော အရာမျှသာ ဖြစ်လေသတည်း။

ထိုအိမ်၌ ရေနံမီးခွက်ကြီးက မီးကိုဆွကာလှုပ်ကာ

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာရင်း အိမ်ရှေ့ဘက်သို့မျှော်ကာ များစွာ တွေးတောနေဟန် ရှိလေ ၏ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နံဘေးရှိ မှောင်ထဲသို့ စောင်းကာငဲ့ကာ လည်ပင်းတရှည်ရှည်နှင့် ကြည့်ရှာ၏။ ထိုမိန်းမသည် တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူကို မျှော်လျက်နေဟန် ရှိလေ၏။

အဆိုပါ လူသည်လည်း သူငယ်မတစ်ယောက်ကို

လက်ဆွဲကာအိမ်ရှေ့သို့လာ၍ ရပ်သည် တွင်အဆိုပါ မိန်းမလည်း များစွာ ထိတ်လန့်သွားဟန်ရှိလေ၏။ ပူပန်စိုးရိမ် ကြောင့်ကြသော လက္ခဏာလည်းရှိ၏။ စကားမပြောဘဲ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ-

“ကိုတိုင်းကျော်..ရှင် ဘာပြုလို့ လာတာလဲ။ ဒီကနေ့အထိတောင် ရှင် ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခ ပေးမလို့လား။ အလိုရှိတာပြောပြီး မြန်မြန်သွားပါ။ ရှင်ကိုမိရင် ကျွန်မတို့ပါ အသက်သေရပါလိမ့် မယ်”

ဟု ကြောက်အားနှင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောလေ၏။

ကိုတိုင်းကျော်သည် ခါးထဲမှ ဓားလွယ်ကို ထုတ်ကိုင်လျက် မိမိ၏ နောက် မှောင်ရိပ်ကို ပြန်၍ ကြည့်ပြီး စကားပြန်မပြောဘဲ အိမ်ကုပ်တဲသို့ ကုန်း၍ ဝင်ပြီး-

“ကျုပ်သား မောင်ဘဝင်း....ဘယ်မလဲ”

ဟု မေးလေရာ အနီးရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်၍ နေသော ၁၃ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိသော သူငယ်ကလေးကို အိမ်ရှင်မိန်းမက လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလေ၏။ မောင်တိုင်းကျော်သည် ကြည်လင် သောမျက်နှာနှင့် သားကလေးကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်လျက် မိမိ၏ ဇနီး နံဘေးတွင်ထိုင်ကာ မီးတိုင်ကို မှုတ်၍ ပစ်ပြီး-

“မင်း ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့ မလာစေချင်သလဲ။ ငါ အခုလို အဖြစ်မျိုးရောက်နေတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ မင်း...အခု ဘယ်သူ့ကို မျှော်နေသလဲ။

ငါ့ကိုမျှော်နေတာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းမက-

“ကိုတိုင်းကျော်....ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး ညည်းဆဲသလဲ။ စကားကြာကြာ မပြောပါရ စေနဲ့။ မြန်မြန်သွားပါ။ ရှင်နဲ့ပါလာတာ ဘယ်သူ့ ကလေးလဲ။ ရှင့်ကလေးလား”

ဟု မေးလေ၏။ မောင်တိုင်းကျော်က-

“မင်းက ကြာကြာမနေစေချင် မနေပါဘူး။ ကျုပ်သားမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမမရှိလို့ နှမက လေးတစ်ယောက် ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်က ဘယ်သူလို့မမေးပါနဲ့။ အေးအေး မွေးစမ်းပါ။ ဟော ဒီမှာ သူ့အတွက် စရိတ်ငွေများကိုလည်း ယူခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ဗလာပုဆိုးအိတ်ထောင်ထဲမှ ငွေများကိုထုတ်ယူ၍ ပေးလေ၏။ အိမ်ရှင်မိန်းမ သည် ငွေသံကို ကြားရသောအခါ ငြိမ်သက်သော အမူအရာနှင့် မောင်တိုင်းကျော်ကိုလည်းကောင်း သူငယ်မလေးကိုလည်းကောင်း တလှည့်စီကြည့်ပြီး ငွေများကို ကောက်၍ ယူလေ၏။ မောင်တိုင်း ကျော်လည်း ကလေးမကလေးကို ပွေ့ယူကာ-

“ဟော့ဒီဟာ မင့်အမေပါပဲ။ ဦးကြီး သွားဦးမယ်။ ဘာကိုမှ မစိုးရိမ်မပူပန်နဲ့။ မင့်ကို သမီးအ ရင်းလို မွေးပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောကာ သူငယ်မလေးကို အိမ်ရှင်မဖြူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ပေးအပ်လိုက်လေရာ မဖြူသည် သူငယ်မကလေးကို ဆွဲယူပြီးလျှင်ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ထားလေ၏။ ထို့နောက် မောင်တိုင်းကျော်က

“ကိုင်း.....ကျုပ် သွားတော့မယ်။ ကျုပ်သားနဲ့ ကျုပ်သမီးကို ကောင်းကောင်း မွေးရစ်ပါ။ ဒီငွေများဟာ မင်းရင်းနှီးလောက်ပါတယ်

ကျုပ်သွားဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး အိမ်မှ ထွက်ခါ မှောင်ရိပ် တွင် သုတ်သီးသုတ်ပျာ
ထွက်သွားလေ၏ ။ မဖြူနှင့် သူငယ်မကလေး မမျိုးညွန့်သည် ကိုတိုင်း ကျော်ကို
မှောင်ထဲတွင်မျှော်ကာ ကြည့်လိုက်ကြလေ၏ ။ ။

အခန်း(၁)

အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများ မဖြစ်မီ ရက်ပေါင်း

အတန်ကြာက တွံတေးတောနက်ကြီး၏ တစ်ခုသော ချုံအတွင်းတွင် မထင်မရှား
မှောင်ထဲ၌ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက် အနက်
တစ်ယောက်မှာ မြေပေါ်တွင် ခူးထောက်၍ တစ်ယောက်သောသူကို ပွေ့ထူကာ
ထားလေ၏ ၎င်းတို့၏ လက်လက် ပြောင်တောက်ပသော ဓားလွတ်များသည်ကား
မှောင်ထဲတွင်တောက်ပကာ မြေပေါ်၌ ရှိနေကြလေ၏။ ပွေ့ပိုက်ခြင်းကို
ခံရသောသူ၏ နံဘေးမှ စမ်းရေပမာ စီးဆင်းသော အသက်ဓာတ် သွေးရှင်တို့သည်
တနွေးနွေးစီးဆင်းကာ မြေပေါ်၌ အိုင်ထွန်း၍ နေ၏ ၎င်းလူသည်
အားနည်းသောအသံဖြင့် “တပည့် မောင်တိုင်းကျော် ဆရာ၏ သွေးများ ဟာ
ဆရာရဲ့အသက်ကို တဖြည်းဖြည်းအပြင်ကို ဆောင်ယူကြတဲ့အတွက် အားအင်
ကုန်ခန်းလှပါပြီ။ မကြာမီ အနောက်ဘက်မှာ ဝင်းဝင်းဝါဝါ မြင်ရတဲ့ နေရောင်ဟာ
ကွယ်ပျောက်မသွားမီ ဆရာရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို တပည့်ဟာ ဒီတောထဲမှာ
မြှုပ်နှံရပါလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဆရာယခုခံစားရတဲ့
ဝေဒနာထက်ပြင်းပြတဲ့ ဒုက္ခတစ်ခု ရှိပါတယ်။ သည်ဒုက္ခမီးကို တပည့်
အေးအောင်တတ်နိုင်ရင် ဆရာက သေလမ်း ဖြောင့်ရပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောကာ
တပည့်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လေ၏။ တပည့်တိုင်းကျော်က “အမိန့်ရှိပါဆရာ။
တပည့်ဟာ ဆရာရဲ့အမိန့်ကို မြေဝယ်မကျ လိုက်နာတတ်တဲ့
လူတစ်ယောက်ဖြစ်တာကို ဆရာသိပါတယ်” ထိုအခါ ဆရာဖြစ်သူက “ဆရာမှာ
မိန်းမမရှိပါ။ ငယ် ငယ်က မိခင်သေဆုံးသွားပြီး အလွန်တရာ ဆင်းရဲတဲ့
အရီးတစ်ယောက်နဲ့ နေရတဲ့ သမီးကလေး မမျိုးညွန့်ဆိုတာ ပုသိမ်မြို့မှာ ရှိပါတယ်။
ဒီ သမီးကလေး တစ်သက်မှာ မဆင်းရဲရအောင် တပည့် ကြည့်ရှုမွေးပါမယ်လို့
ကတိပေး ရင် ဆရာ အသေဖြောင့်ပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောလေ၏။

မောင်တိုင်းကျော်က “ကောင်းပါပြီဆရာ။ သမီးကလေး

မမျိုးညွန့်အတွက် ဘာကိုမှ စိတ်ရတက်မများပါနဲ့။ ဆရာရဲ့သမီးကို
တပည့်သမီးရင်းပမာ ကြည့်ရှုမွေးမြူပါမယ်။ စိတ်ချပြီး
ရတနာသုံးပါးကိုအောက်မေ့ပါ” ဟုပြောကာ အားပေးလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆရာ သည်
ကျေးဇူးတင်သော လက္ခဏာဖြင့် တပည့်၏ လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး
တပည့်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လေ၏ ဟင်းခနဲ သက်မကြီးကိုချလေ၏ ။
ဦးခေါင်း သည် ထောင်၍ လာ၏ ။ တဖန် ဦးခေါင်းသည်ပြန်၍ ကျပြီးလျှင်
နံဘေးသို့စောင်းကာ ပါးစပ်ကို ဟလိုက်လေ၏ စကြာတု စကြာယောင်ဖြစ်သော
ဓားမြဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်တုတ် သည် “ရှင်ဘုရင်ဘုန်း၊ မိုးသို့ချူန်း၊ လူပုံတောမှာ မနေသာ”
ဟူသော စကားအရ ရှင်ဘု ရင်၏ စစ်သည်တော်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့်
ဒဏ်ရာရပြီးလျှင် ဤတောထဲတွင် စကြာ ဇာတ် သိမ်းရှာလေ၏ ။

သို့ဖြင့်သာကြောင့် လွန်ခဲ့သောအခန်း၌ မောင်တိုင်းကျော်သည်
မမျိုးညွန့်ကလေး ကို မိမိ၏ အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ဆောင်ယူလာခဲ့ရလေသတည်း။ ။

